

Arrest

nr. 46 305 van 13 juli 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger van Kikuyu-origine te zijn afkomstig van Nakuru, Rift Valley. U groeide op in Kiamuni in Nakuru district. U studeerde verpleegkunde en werkte daarna als verpleegster in Nakuru en Kiambu. U zorgde voor de twee kinderen van uw overleden zus P. H. M. (...). In april 2009 leerde u een man kennen, genaamd O. (...). U begon een relatie met O. N. (...) en O. (...) ontdekte dat u besneden was. U zag O. (...) eind mei 2009 en de volgende ochtend zei hij dat hij verrast was dat u een van hen was. O. (...) ging ervan uit dat u lid was van de Mungiki, een buiten de wet gestelde sekte, die ijvert voor vrouwenbesnijdenis. Uw besnijdenis was puur traditioneel en had niets te maken met de Mungiki, wat u aan O. (...) uitlegde. Twee dagen later begon O. (...) opnieuw over uw besnijdenis en u herhaalde dat het tot uw traditie behoort. Die avond toen u thuiskwam van uw werk, was O. (...) verdwenen. Hij had alles meegenomen. Hij stuurde u een bericht dat hij niets meer

met u te maken wilde hebben, omdat iedere besneden vrouw een Mungiki is. Hij meldde dat hij de informatie niet voor zich zou houden. Later hield de chieft een toespraak op televisie naar aanleiding van de feestdag en hij vroeg mensen die verdacht werden tot Mungiki te behoren door te geven. In de namiddag belde uw buurvrouw G. G. (...) u op en vertelde dat een gewapende groep mensen u was komen zoeken. G. (...) haalde de kinderen af van school en ze bracht hen naar uw werk in Kirigiti. U legde uw probleem uit aan de hoofdzuster R. (...), die u een kamer gaf. Die avond nam u met R. (...) een taxi om aangifte te doen bij de politie. U meldde uw probleem met de gewapende groep en dat u wel besneden, maar geen Mungiki was. De agent antwoordde dat u werd gezocht en dat er een protocol is dat elke besneden vrouw voor hen Mungiki is. De agent stuurde u terug naar huis en ze zouden de zaak onderzoeken. U keerde terug naar het hospitaal. De volgende dag kwam uw neef P. (...) u wat geld brengen. Hij vond het huis op slot en belde uw werk. P. (...) kwam naar het hospitaal en u legde hem de situatie uit. P. (...) nam de kinderen mee naar Mombassa. Hierna kreeg u telefoon dat geweten was waar u zich schuil hield en dat u zich niet zou verstoppen als u onschuldig was. Er werd gezegd dat de politie zou helpen om u uit te schakelen en dat er informatie was dat u jonge meisjes rekruteerde voor Mungiki. U besloot nog langer in het hospitaal te blijven. R. (...) stuurde u op 4 juni 2009 door de bedreigingen verder naar het Gaichanjiru hospitaal in Thika. U verbleef er in het monasterium van de zusters. De bedreigingen gingen verder en er werd gezegd dat ze u zouden vinden via hun netwerk in Central province. U werd eraan herinnerd wat er gebeurd was met J. N. (...), die ook verdacht werd van Mungiki te zijn. R. (...) kreeg ondertussen ook bedreigingen en uw huiseigenaar vroeg uw spullen te komen weghalen, omdat hij werd bedreigd. U besloot om bij uw moeder in Nakuru te gaan en de situatie te melden bij de politie daar. De agent antwoordde dat hij niets kon doen, omdat het traditie was en dat u de zaak moest opvolgen waar u de eerste klacht had neergelegd. U verbleef bij uw moeder en grootmoeder, maar lichtte hen niet in over uw situatie. Uw moeder vroeg naar de kinderen en sprak over het feit dat het meisje besneden diende te worden. De volgende dag zat er een oude vrouw in de keuken met wie u haar besnijdenis moest regelen. U contacteerde R. (...) en ze raadde u aan om naar het hospitaal in Kaplong te gaan. Ze belde een andere zuster C. (...) om uw komst aan te kondigen. U zei uw moeder dat de besnijdenis door zou gaan. U verbleef twee dagen bij zuster C. (...). R. (...) meldde u dat ze een betere oplossing gevonden had en vroeg u naar Nairobi te komen. U nam de bus naar Nairobi. U werd voorgesteld aan C. (...), een blanke man, met wie u reisde. U vertelde uw neef P. (...) over uw vertrek. U hebt Kenya per vliegtuig verlaten op 14 juni 2009 en op 16 juni 2009 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u ervan verdacht werd te behoren tot de Mungiki, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt vervolging te vrezen door de Keniaanse autoriteiten omdat u als Kikuyu-vrouw besneden bent en hierdoor verdacht wordt te behoren tot de Mungiki (zie gehoor CGVS, p.10). Zo blijkt uit de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal dat besnijdenis in Kenya gebeurt bij vrouwen van verschillende etnische origine; waaronder Kikuyu, Somali, Kisii, Kuria, Maasai, Kalenjin, Embu, Meru, Taita Taveta en Kamba. Van de 42 etnische groepen in Kenya zijn er enkel vier; Luo, Luhya, Teso en Turkana die traditioneel geen besnijdenis uitvoeren (zie informatie administratieve dossier). Deze informatie stemt aldus niet overeen met uw verklaring dat enkel Kikuyu-vrouwen in Kenya besneden worden (zie gehoor CGVS, p.7), waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt ondermijnd.

Er dient te worden opgemerkt dat hoewel de Mungiki, waarvan de meesten van Kikuyu-origine zijn, voor vrouwenbesnijdenis ijveren en dit in stand willen houden, er bezwaarlijk kan worden gesteld dat elke besneden vrouw een Mungiki is (zie gehoor CGVS, p.6). Wanneer u erop wordt gewezen dat misschien wel alle Mungiki besneden zijn, maar niet alle besneden vrouwen tot Mungiki behoren, antwoordt u dat de meeste Mungiki Kikuyu zijn en daardoor alle Mungiki vrouwen besneden zijn (zie gehoor CGVS, p.7), waarmee u echter een ontwijkend antwoord geeft. Gezien het tot de Kikuyu-traditie behoort om een vrouw te laten besnijden, is het weinig geloofwaardig dat u zonder enige reden of aanleiding ervan beschuldigd wordt te behoren tot de Mungiki. U stelt zelf dat voor zover u weet er geen andere reden was waarom gedacht kon worden dat u Mungiki bent (zie gehoor CGVS, p.8). Daarbij dient te worden opgemerkt dat uw levensstijl – als een zelfstandige, geschoolde vrouw die als verpleegster werkzaam is – niet in de lijn ligt van een Mungiki-levensstijl. U verklaart dat Mungiki de oude tradities willen terug brengen; een vrouw gaat niet naar school; een vrouw wordt besneden; een

vrouw mag geen broek dragen, wat niet uw levensstijl blijkt te zijn (zie gehoor CGVS, p.8). Aldus kunt u uw bewering dat u ervan wordt verdacht Mungiki te zijn niet hard maken.

Bovendien verklaart u uitdrukkelijk dat zelfs de agent in Nakuru u zei dat het tot de traditie behoorde (zie gehoor CGVS, p.6), waardoor het weinig waarschijnlijk is dat de agent in Kirigiti u antwoordde dat er een protocol is dat iedere vrouw die besneden is Mungiki is (zie gehoor CGVS, p.6). Het is eveneens merkwaardig dat de agent, die beweert dat er dit protocol bestaat, u naar huis liet gaan en u enkel zei dat er een onderzoek zou gevoerd worden (zie gehoor CGVS, p.8). Overigens dient te worden opgemerkt dat u verklaart dat de gewapende groep die u vervolgde Kikuyu waren (zie gehoor CGVS, p.8), waardoor het geen steek houdt dat zij – de Kikuyu-traditie kennende – u zouden vervolgen omdat u besneden bent. Hierop reageert u door opnieuw te herhalen dat de manier om een Mungiki te identificeren de vrouwenbesnijdenis is (zie gehoor CGVS, p.8), zonder dat u hard kan maken dat dan elke besneden vrouw ook Mungiki is of dat dit in Kenya de overtuiging is.

Verder dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende elementen aanhaalt die erop wijzen dat u zich niet elders in Kenya zou kunnen vestigen om te ontkomen aan bedreigingen - die u weliswaar niet aannemelijk maakt - van de groep, die zoals u verklaart vooral in Central Province te vinden is en alvast niet in Nakuru aanwezig was (zie gehoor CGVS, p. 6). U verklaart dat u Kirigiti verliet en u de gewapende groep niet meer hebt gezien (zie gehoor CGVS, p.8). Ook stelt u dat de gewapende groep niet bij uw moeder is langsgekomen (zie gehoor CGVS, p.9). Uw verklaring, dat de gewapende groep overal een netwerk heeft en dat u hoorde van gewapende groepen elders (zie gehoor CGVS, p.8), blijft vaag, zonder dat u concrete elementen aanbrengt dat u ook elders in Kenya zou worden gezocht. Overigens dient te worden opgemerkt dat u, als zelfstandige, opgeleide vrouw over een uitgebreid netwerk van contacten beschikt, waardoor u niet aannemelijk kan maken elders geen nieuw bestaan te kunnen opbouwen. U had een goede relatie met uw neef, uw broer en met de rest van uw familie, zowel van moeder's als vader's kant (zie gehoor CGVS, p.4). Daarbij kon u terecht bij de zusters op verschillende lokaties (zie gehoor CGVS, p.6), waar u blijkbaar niet gezocht of gevonden werd. U haalt enkel telefonische bedreigingen aan, maar maakt geen enkele melding van een poging om ook hier een einde aan te maken, bijvoorbeeld door uw telefoonnummer te wijzigen. Aldus maakt u niet aannemelijk dat u zich niet elders in Kenya zou kunnen vestigen. Er mag immers van u verwacht worden dat u eerst alle maatregelen en interne vluchtalternatieven zou overwegen en nagaan alvorens u besluit uw land van herkomst te verlaten en internationale bescherming te vragen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven. De identiteitskaart van boswachter op naam van J.M. Njehia dd.15.3.1968 betreft identiteitsgegevens van uw vader. Het medische attest (dd.30.10.2009 van Dr Christine Rollmann) stelt dat u besneden bent volgens type I, maar houdt op zich geen bewijs in voor uw beweerde vrees voor vervolging omwille van deze besnijdenis.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel baseert verzoekster zich op een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst naar artikel 1349 van het Burgerlijk Wetboek inzake het begrip vermoedens. In casu kan uit geen enkel vaststaand feit besloten worden dat verzoekster niet vervolgd wordt door de Keniaanse autoriteiten omdat zij als besneden Kikuyu-vrouw ervan verdacht wordt te behoren tot de Mungiki. Waar verweerder stelt dat het “niet aannemelijk” is, betoogt verzoekster dat dit een subjectieve interpretatie is en die er tevens toe leidt dat er nog “twijfel” kan bestaan. Verzoekster vestigt de aandacht op het feit dat in het gehele asielrelaas geen enkele tegenstrijdigheid kan opgemerkt worden.

2.1.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende”

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

In tegenstelling tot wat verzoekster aanhaalt in voorliggend verzoekschrift, blijkt uit de bestreden beslissing afdoende waarom zij niet aannemelijk maakte vervolging te vrezen van de Keniaanse autoriteiten. Zo legde verzoekster wel degelijk verklaringen af die “niet aannemelijk” zijn indien gelezen samen met de landeninformatie in het administratief dossier. Verzoekster gaf immers aan dat enkel Kikuyu-vrouwen besneden worden in tegenstelling tot de informatie terug te vinden in het administratieve dossier. Voorts wist verzoekster haar bewering dat zij ervan verdacht wordt Mungiki te zijn, niet hard te maken. Het behoort tot de Kikuyu-traditie om een vrouw te besnijden, waardoor het weinig geloofwaardig is dat verzoekster zonder enige reden of aanleiding zou beschuldigd worden te behoren tot de Mungiki. Verzoeksters levensstijl ligt evenmin in de lijn van de Mungiki-levensstijl. Verzoekster kan niet aannemelijk maken dat elke besneden vrouw ook Mungiki is of dat dit in Kenia de overtuiging is. Tot slot werd vastgesteld dat verzoekster in Kenia over een intern vluchtalternatief beschikt.

De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en de normen van het UNHCR.

Verzoekster wenst volgende verduidelijkingen aan te brengen:

- besneden Kikuyu-vrouwen worden automatisch verdacht tot de Mungiki te behoren omdat alle Mungiki-vrouwen besneden zijn;
- dat niet de agent van Kirigiti doch wel de agent in Kiambu stelde dat hij niet onmiddellijk actie kon ondernemen maar de zaak zou onderzoeken;
- dat zij niet over een intern vluchtalternatief beschikt omdat de Vigilante Group over het gehele land is gesitueerd. Zij wil ook niet naar haar moeder in Nakuru verhuizen omdat haar moeder traditioneel is en haar kinderen besneden zouden worden. In de Central Province verblijven veel Vigilante en Mungiki zodat het voor haar niet veilig is.

2.2.2.1 Verzoekster omschrijft niet welk beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden, zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bevat geen afdwingbare rechtsregels zodat verzoekster er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten

In de mate dat verzoekster kritiek uitbrengt op de bestreden beslissing dient dit gelezen te worden als het aanvoeren van de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de

vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij inzake haar identiteit, reis naar België noch omtrent de kern van haar asielrelaas hetgeen een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van de aangevoerde feiten.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij dat de Kikuyu-vrouwen enkel en alleen omwille van het feit dat ze besneden zijn, automatisch aanzien worden als leden van de Mungiki. Het behoort aan verzoekster om haar betoog in feite te onderbouwen, waarin zij te dezen niet slaagt.

Verzoekster brengt geen dienstig argument aan ter weerlegging van de motivering dat haar profiel van zelfstandige geschoolde verpleegster niet in de lijn ligt van de Mungiki-traditie.

Waar verzoekster aanvoert dat zij niet over een intern vluchtalternatief beschikt, - indien haar relaas al geloofwaardig zou zijn, *quod non* - blijkt zij zich verweert aan de hand van een niet in concreto gestaafd betoog zodat zij niet verder komt dan loutere beweringen wat niet dienstig is ter weerlegging van de bestreden motivering.

Verzoekster brengt aldus geen afdoende argumenten aan die alsnog een ander licht werpen op de bestreden beslissing, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de Commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.3. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

3.1. In een derde middel haalt verzoekster een schending van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet aan. Zij stelt een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet.

3.2. Het behoort aan verzoekster om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Niettegenstaande verzoekster melding maakt van het risico op ernstige schade, licht verzoekster geenszins toe waaruit zij dergelijk risico afleidt, laat staan dat zij aantoonbaar daaromtrent concrete elementen te hebben aangebracht. Het *supra* gestelde mede in aanmerking genomen toont verzoekster niet aan in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Het derde middel is niet gegrond.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS